

10. Yhden katuvaisen Sielun wali-
tus wiheliäisyydensä ylitse Wa-
pautajansa edessä.

B. f. Koko maailm iloits mahta.

v. 1.

Salli Jesu! että saanen, Etees maahan
langeta, Että tilan' tunnustan, Ann mua
hengēs walmista, Et Hän awais haluni,
Sydän perusturen.

v. 2.

Suuren nimes kiitoreri, Tunnusta mun
pitä sen, Et sun kates wälwästi, Saatutt'
minun syndisen: Kuiteng' en wiel rakasta,
Jesust kaikest Sielusta.

v. 3.

Tiedän kyll' et wälwot sinä, Waimen hy-
wä sielua, Kuiteng' usein exyn minä, Sinust'
ja myös laumasta, Löydän usein että jäll,
Olen laiball laikumell.

v. 4.

Löytymän kyll' yhäis laivan, Ristin juu-
ret' ankkuris', Nutt kuing' usein olen ai-
wan, Ulkon meren aalloihis, Kosta sitten
työläst jäll, Pääsen retkell endisell.

v. 5.

Löydän armos uskolliser, Puoleltaa, O!
Jesu ren. Itseni waan häälwäiser, Sitaa,
Kylmät peräten, Kuiteng' wilmyn rukoilla,
Armos moneis puutteisa.

v. 6.

v. 6.

Tila minull kyllä liege, Rukousta harjoit-
ta, Ohwären en kuiteng' tienne, Tätä armoo
nautita, Siis myös heikko sotimaan, Olen
kosta tarwitaan.

v. 7.

Pyydän tosin jokapäiwä, Yriferlaiseri tull',
Ja et olisin henges' löyhä, Näin sen Herran
annais mull, Nutta sydän sanoo: men',
Kost' suu huuta: tule tänne'.

v. 8.

Kerjään usein woiman uuden, Synni uskos
pölkemaan, Nutt kuing' jällens wapauden,
Tälle sanail' lahjoitan, Eröen itsen' wai-
waimen, Tarpeettomaan hätähaan.

v. 9.

Löydän kuinga petollinen, Mina on mun
sydämen', Kuiteng' tämä wihollinen, Usein
on mun ystäwän': Ah kuing' tulen työlästi,
Wahingosta wiisari?

v. 10.

Sakaan tosin itku suulla, Omare's O! Je-
suinen, Waan kost' tabdot äänen kuulla, Pa-
nen esteet etehen, Olisin omas kokonans,
Nutta olisin oman kans.

v. 11.

Katsol tammoneen mä olen, Jesu tällä
hetkell taas, Tämän häijyn loon puoleen,
Katsot kuiteng' armollas, Ah! siis priistot
Jesuinen, Werelläs mun sydämen!

v. 12.

Kats! tainlainen synnin toukka, En kuin
tygös huutelee, Kuka woimatoinda raukkaa,
Kuin

Kuin niin passion harhaillee, Olen köyhä wai-
wainen, Kuiteng omas, Jesuinen.

v. 13.

Jesu ann' sen päivän koittaa, Että Si-
nuun juurtunen, Ettei turmellus niin woita,
Sinne tänne häälymään, Weresäs o! Sul-
haisin, Sielu woipi parahiin.

v. 14.

Pyhä Hengi minua auta, Rukoilemaan,
walwomaan, Jesuxeni weren kautta, Hänes
kiindiaist rippumaan, Niin tott' kerran wirtsi
se: Heikko olen, loppunee.

II. Yhden armoa kerjääwäisen syudisen nöyrä Rukouren huuto.

U! suloisin mun Jesuxen, Kuul' minun
kuria huuton, Mä tulen owes etehen, Sill
moninaiset puutteet, Mun sydämmen, Nyt
kerjäämään, Sun jalkais juuret waatii, Ja
minun tänne saatti.

v. 2.

Mä olen huono surkia, Kuin moninaisill
retkill, Waeldan olen sokiana, Kaikkilla elon
hetkill, U! Jesuinen, Ei yhtäkän, Mull
neuvo enä ole, Jos et sä huuton' kuule.

v. 3.

U! mä muistan murhell wiel, Kuing
nuorudenti aika, On kulutet u synnin tiell',
Mä surkia ihmis raukka, En uskonut, Eng'
muis-

muistanut, Et peräs' puute tulee, Jos' sy-
dämen nyt suree.

v. 4.

Mä olen rikas, rawittu, Kull' mieleläni
aina, Ei silloin mitään tarwittu, Mutt nyt
koll köyhys painaa: Nyt lopus' on, Mun
rawindon, Mun oma woiman', waaran',
Kaikk' nyt on rauwen' turhaan.

v. 5.

Sun Henges mull' on ilmoittan', Mun
ylpiän pahan sisun', Mun rietan luondon
kawalan, Mun rääpäleni riisun', Mä haisen
juur, Sill pahuus suur', Mun sydämesän
kuohu, Kaikk' nyt on julki tuotu.

v. 6.

Mun welkani on määrätin, En woi händ'
kostaan maraa, Mun turmelluren' ääretin,
Ei oma woiman' jara, Täs' parandaa, Eik
sowittaa, Waikk' kuinga passion pyhdän, Niin
kaikki raukee tyhjään.

v. 7.

Mä ensin pyysin paikata, Nämät mun rää-
päleni, Mun oman ansion tilalla, Niill'
laulin kelpawani, Sun edesäs, Mutt juuri
räs', Ne kaikki maahan wajoo, Nyt rääpä-
leni hajoo.

v. 8.

U! katso kuinga alastoin, Mä Jesuxeni!
olen', Suur huono surkia raubatoin, Niin
ettän juuri kuolen, Sill köyhden, Mun sy-
dämen, Suur tahtoo alaspainaa. O! Jesu
armos lauraa.

v. 9.

v. 9.

Mä kaimaa olen kokenut, Mun sydämeni
juurta, Sill' kerjätä en tahtonut, Waan it-
siäni muuttaa, Miin hyvärä ja nöyräri, Ett'
olisin sinull' keltwann, Ja sill' saan' andex
welkan.

v. 10.

Mun järken mulle näytti tien, Siinain
wuorell' korhiall, Ja sanot: kireust' sinne
rienn, Te työtä kaikell' woimall, Et uskalli-
nen, ja kuullainen, Paranna itses hätään,
Miin kuormas kewennetään.

v. 11.

Mäin olen raukka kullennut, Mun sorkan
järken' turwis, Ja itsiäni waiwannut, Kyll'
monis' juorwis turhis, Nyt Jesuren, Mä ha-
waitsen, Mun erymisen' kiwull, Ja kerjään
armoos sinuld.

v. 12.

En woi nyt enää puhua, Sill' wäsnyys
jo woittaa, Mä tahdon surust' rauweta, Ann'
Jesu! armos koittaa, Kans' kuormani, Ja
taakkani, Mä sinun puolees wäännyh, Ja
helmahaas nyt näännyh.

v. 13.

Uhl' sutoisin Wapahajan', Mä wäsytetty
raukka, Sun haawis' rauhan' haminaan,
Suur' halajan' täs paiklla, Et kuorman' kans,
Mun kokonans, Kaikkena elon' ilän', Suo
lewon sinus' löydän.

v. 14.

Werhota hames' lieppellä, Mun ajastoinda
fielun, Sun anstos' kallill' werell, Pois pese
syn.

synnin' sisun', Ann' waroissas, Ja haawoi-
sas, Mun sydämmeni lewät', Ja armos
mannall' elät'.

v. 15.

Nyt kiitos olkon' Jesurell, Mä olen woi-
ton' päällä, Nyt kelpaa köyhäll' sundisell',
Dieffell' rauhas' täällä, Jesuren' kans, Suur'
kokonans', Mull' ombi' hywät' päiwät, Illoi-
set armon' hetket.

v. 16.

Tää hywäst' nyt mun' taakkani, Kuin mi-
nun' ennen' painoit, Tää hywäst' koko kuor-
mani, Jesuren' haawoin' wajoit, Sä wäsyt-
tit, Ja näännytit, Mun' monda' hetke' ennen,
Nyt näännyt' sinä jälleen.

v. 17.

Tää hywäst' mailma' lawia, Sun turhan
elos' kanka, Kyll' oli' kullun' surki, Maa si-
nun' kokonansa, Nyt jätän' maan, Sill' tänne
taan, Jesuren' turwisa' lymyn, Tänn' hiljai-
suteen' kätlyn.

v. 18.

Tää hywäst' kulkemisen' aitt, Ja kaikki or-
juun' päiwät, En enä' tahdo' minä, taikk',
Mun' Jesustani' hyljät, Kuin' minun' pääst',
Täst' surun' sääst', Ja huoneeseensa' korjais,
Lapseri, waan' ei orjar.

v. 19.

Hywäst' kaik' wanhat' ystäwän', Kuin en-
nen' yhdes' elim', Niendäkää' armoos' kerjää-
mään, Ennen' kuin' kuollos' erim', Uhl' jou-
tukat, Ja huutakaat, Jesureld' armoos' yl-
häld, Ennea' kuin' wajoitt' sywäld'.

v. 20.

v. 20.

Mun Jesuren', kuin rikkari, Mun armo-
sas jo saatit, Mut tunnen itsen köyhäri, Ja
Sinus armon saaliit, Min omistan, Ja ta-
voitan, Sit kuin mä tulewasa, Mikastun
Isän maasa.

12. Sielun johdaturesta Armon Järjestyksä.

v. 1.

Jesuren rakkaus se on niin suuri, Ettei Hän
letäkän niin heitä pois, Että hän hyljäis sen
pelkävän juuri, Sen wihelijäisen, eik' armo-
jans sois, Kuin Händä hala, Sielusans pa-
laa, Että hän Jesurell sydämens tois.

v. 2.

Mutt' o! mik' turmellus ihmises lienee, Et-
tei hän armoo täs uskoa woi? Toihin hän
pikemmin turwata tienne, Kuin wälimeheen,
kuin maroa toi, Tule siis nöyrä, Kerjajär
köyhär, Niin sulle walistaa autuden loi.

v. 3.

Jos et sä Jesusta waloes löydä, Ett'
haawains sisäl Hän sinua wie, Ets osaa
autuden tiesäkin löydä, Eik' sulle woimaa
myös mihingän lie, Rauhaa ei löydy, Pel-
jätä tähty, Kusa ei löytyi perustus se.

v. 4.

Tunne ets syndisist o! t se laurin, Särje-
tyll sydämell pakene niin, Sei ristinnauli-
tun

tun jalkaihin juuren, Etsi sull armoo ja elä-
mä siin, Duomittu täsä, Duomioist pääsee,
Kuin weren armosta pitäpi kiin'.

v. 5.

Jesuren armos ja weres ja haawois', Wääs-
tös puhdistust annetaan miel, Ja kuins sen
löydät pyh' Jesuren tawois, Tul hänen askel-
dens kaidalla tiel, Tjestä kanno, Kuin Jesus
andaa, Niin sull on lepo ja rauhainen miel'.

v. 6.

Tämä nyt armo se taritaan kailill, Etsi,
niins löydät, sill' elämän tie, Uhtar sull kää-
ny ja kaitaisin paikoin, Kuitengin Jesus sun
läpitse wie, Jos Häneen luotat, Hän awun
tuottaa. Papseri kääny, se järjestyk lie.

v. 7.

Joudu nyt Jesu sun ikehäs kansa, Mail-
man ijest' mond kandanut on, Ota ne raa-
dolliset olallansa, Saata heit' oikian lam-
mastes luon, Jos elon ruokaa, Sieluiset
huoka: Jesus heit' ravitse armonsa wuonn'.

v. 8.

Jesus heill' wiberjän niitun täs andaa, Sa-
nansa laittumell johdatta kans, Elämän we-
den tygö, lahjoi heill' kanda, Heidän juur
kesselläs Läsn' ollesans, Jesuren luori, Sie-
lut sen wuori, Paatkan aina, eik' jääkään mior.

v. 9.

Elämän wesi on armo kuin wuotaa, Jesu-
ren elämän sanoista ain, Kuin uskoo syda-
mest, sen Jesus juottaa, Henges hän ilon
fitt maistap. cain, O! armon lähde, Jesu
jo ehdi, Wirwota suruiset sydämet näin.

v. 10.

v. 10.

Et uskos eläwäs armon saa maista, Sie-
luille lewox ja wiewotuxer, Et si jo syhdändä
murhettiwaista, Armolla Sielujen lohdu-
ter, Sun weres kätta, O! Jesu auta,
Walmista Sionis rakemuxer.

v. 11.

Että me näkijim' armonsa woiman, Ett'
waldakundas se lähestyis taas, Saata jo Sie-
luja totuuden toimeen, Ann' Herran pelwon
jo syndyä maas, Ett' tiestä wääräst, Duomion
ääräst, Kiennäisit Sionin turwahan taan.

v. 12.

Jumalan sanan ja totuuden tundoon, Ja
armon halua ja liikutuksen, Toll' Henges he-
rättää sen kuin on undun', Ilmoitta hädän
ja turmelluxen, Armo ja walo, Sieluin on
halu, Hetkinä oikian herätysten.

v. 13.

Jesús tááll its' heikko-uskoisit auttaa, Sill'
Hän on lähnä ja kaitsepi kaitt', Armonsa
Hengen ja sanansa kautta, Tällä siis suloi-
nen armon on aitt, Wäsynet tulee, alastoind'
pukee, Kawitsee isoman, holhopi kaitt'.

v. 14.

Waiitt' wielä toisnans auringo helle, Wä-
syttä woiman, niin apu ain on, Sielu täs
sulasa armosa jälleen, Eunnalla lewäjä Jesu-
ren suon, Jesu jo joudu, Sawaras nouda,
Tänä nyt Sionin armoissen wuonn'.

v. 15.

Sawaras nouda ja jakamaan ehdi, Wai-
waisill' Sielull' kuin tarwitsee kaitt', Et
wal-

waldakandas wiel julkifest nähdaän, Henges
ja woimas, O! armoimen aitt! Jesús nyt
tulee, Rukoust kuulee, Ei Jesús wiimytel
enemmän, kaitt'.

v. 16.

Sionin rakennus eläwäs' uskos', Jesuren
päälle, ei kufistu niin, Jos wielä toisnans
tulee tääl tusta, Niin Jesús pitää ain ar-
mosa kiin, Kuttaa ain myös, Kastaasa työs,
Herättää sieluja pimiäs yös'.

v. 17.

Sill' Jesús ondaa meill auringon keiton,
Endiset pimiät myös wataisee ain; Ja suo-
pi lapsillens' armonsa woiton, Kiittäkäm
armon nyt edestä tain, Sull' kiitos olkon,
Kauwas ain kuulkon, Jesuren haawois me
elämän saimm'.

v. 18.

Niin myös kaitt' Sielut kuin Jesusta et-
si, Jesures elämän löytäpi wiel, Waiitt' Je-
sus kuittaa murhensa pätsis, Ei Hän teild'
armoa kuitengan kiell, O Jesu auta, Kuo-
lemaš kautta, Wirwota täällä ja ijäti siell'!

13. Uskowitzen Sieluin ilo Jesuren armollisesta johdatuksesta.

W. F. Kom hellsones Klippa och Sköld 20.

v. 1.

O! armo jo rokkauš suur', Toll' Jesús
meit johdattaa juur, Hän neuwollans talut-
taa

taa uskowitzans, Täs muukalaisuden maas',
Hän työpi ja tukee, Hän riisu ja pukee, Hän
lynnä ja ilmestyy taas, Hän tyhjända tyh-
jää, Ja alendaa köyhää, Mutt' tyhjän ja köy-
hän sitt täyträpi jäll, Suur armonsa rikkau-
dell, Hän sumuhun kätkee Yht' rautua het-
kee, Mutt' paista taas suloisudell.

v. 2.

Jos Hengessä waimaiser waan, Hän ar-
mosa sieluni on saan', Ett' Jesusta halan
ja halusan' näin, Käym' armohon istuinda
päin, Sen juuresa makam', Eng' kerjämäs-
lakka, Niin apu meill' tapahtu näin, Waikk'
synnin myös juuret, On syvät ja suuret,
Ett' nostawat myrskyn ja kiusauren, Suur'
wastoin ajaturen, Niin kuiteng' kost' janom', Ja
pubdistust' anom', Niin Jeesus suo pelasturen.

v. 3.

Suur' armosta tulee se kans', Et sielut
tiell' matkustaisans, Myös joutuwat yhteen
ja yhdesä näin, Saa kulkea, Sionii päin,
Täs toinen sitt' hoittaa, Jos wäsymys woit-
taa, Ett' huutaa: Jo raukka nyt jain; Niin
Sionin retkill, Näill' valmistus hetkil' Saa
elää ja ihastuu muistakin wiel, Tot' kulke-
wat samalla tiell', Täs usiast' näkee, Niin
hartast' hää-wäkee, Ett' juuri on iloinen miel'.

v. 4.

Ja Jeesus jong' armo on siin', Myös toi-
sinans' sowitta niin, Ett' kaukaakin tulewat
todistajat, Ja sinatut' kehoittajat, Kuin pu-
huvat' jaloist', Suur' klemmäs' walost', Ja
Jesusta kunnioittawat, O! suloisia Ylkää,
Kuin

Kuin Morsiand' ei hylkää, Waikk' uneljas
ombi ja wäsymällans, Waan läbättää läskö-
läisensä, Kuin kehoitta sitä, Ja herällä pi-
tää, Ett' halamaan tulemisensä.

v. 5.

Se suuri on kehoitus myös, Täs autuden
kiistas' ja työs'; Kost' Sionin Kuningas
muitakin tääl, Wastuudest' herättä wiel, Niin
yhdes' sitt' mennän, Sen kansa kuin ennen,
On karanut helwetin tiell'. O! se kuin nyt
kuule, Se sanokan tule! Tul' Jesu ja
walmista Morsiandas, Ja lisa' wiel' uskowi-
tas, Ja siihen heit' liitä, Ett' alati kiittää,
ja ylistää rakkauttas!

14. Jesuren armon suloisudesta.

Weisatan samalla nuotilla.

v. 1.

Nerwe tulo, o! suloinen aik', Kost' Jeesus
joll' walda on kaik', Nyt fangeitans päästä-
pi siteebestans, Ja saattaa heit' wapauteens,
Kost' suloisill' huulill', Ja hienomill' tuulill',
Nyt wirwottaa etsiwitans, Ne kynnelden
rekket, Ne duomion hetket, Se suruinen sy-
dän, Se rasitett' miel', Kaikk' ilori muuttu-
wat wiel, Ne löhtynnet' lambaat, Ne heikot
ja rambat, Ne helmasa kannetaan tääl, O!
herkullist' pyhtää, Jong' sielu täs löhtää,
Kost' rawastans' käändy ja murhella näin,
Käy Isänsä huonetta päin, Kost' surulla
huuta, Niin annetan suuta, Ja rawitaan
päiwin ja öin.

Hengelliset laulut.

G

v. 2.

v. 2.

Jos syndi ja duomio on suur', Ett' pyh-
tääpi wajottaa juur', Jos sielu täs armon-
gin pisaran waan, Nyt halaa, ett' olis sen
jaan, Niin armosta suodaan, Niin paljon
ett' juodaan, Ja iloista juowutetan, Sitt'
Ehaborin wuorell, ja wedellä tuorell, Pois-
unhottu waiwa ja itku ja woi, Sill' Jeesus
its' muutoren toi, Kuin duomion laattaa,
Ja lepoon saattaa, Sen lambaan kotia toi,
Ei taida hää-joukko, Tääl istua loukkas, Ja
murheisa itkee, waikk' huono on se, Kuin Ilkä
iis keskellä lie, Täs Jublainta pitä, Täs wei-
sa ja kiittää, Kuin hän wiinakellariin wie.

v. 3.

D! Jesu kuing' armos on suur', Kuing'
on se niin ääretön juur, Se huulistas wuo-
taa ja wirwottaa sen, Kuin ombi niin wi-
heljäinen, Se myklängin kielen Nyt saattapi
wielä, Et pakahdu kiitorehen, Sun weres ja
haawat, Sen teke ett' saawat, Niin huonot
ja waiwaiset kerjäläiset, Kaikk' Taiwan
rikkaudet, Ett' wiinast ja raswast, Jos ar-
mosa kaswa, Viel rawitaan näändyhäiset,
Niin kiblaus-hetkill, Ja autuden retkill, Nyt
merkitään Morstan ja liitetään siin, Et Je-
sures rippua kiin, Et Sulhaistans kiittää, Ja
kallina pitää, Kuin Morstand' rakastaa niin.

v. 4.

Jos surungin aihosa täs, Kus waiwa ja
tvo on niin läh', Se suloisin Ilkämme Mor-
siamell suo, Niin iloiset hetket nyt jo, Ett'
unhotta waiwan, Siin mausa Taiwan,
Kost'

Kost' autuden lähtestä juo, D! kuing'a sittä
käynee, Kost' iloa täynnäs, Hää-salihin wie-
dän ja juotetan näis' Näis' ihäisits Karitsan
häis, Kus synneistä irroll, Sen bekuman wir-
rall. Ain rawitaan pyshwäiset, Jos Ke-
darin majois, Ja kuollongin rajois', Nyyt
Sionin lapset niin iloitsawat, Et ilosta
wäipunewat, Kuing' silloin sittä liene, Kost'
Jesus siin wienee, Kus kaswoihin katselewa?

v. 5.

Nyt kulin kuin armon on saan', Tain Ki-
ningan Taiwan ja maan, Ja sielumme W-
jän nyt korottakaan, Ja tomusa kunnioitta-
kaan, Jong armo niin suuri, Ett' Sionin
muurii, Viel tulepi rakendamaan, Kuin ka-
donneet etsii, Siit' hirmuisest pätsist, Niin
kirkalla sanansa walkeudell, Niin wälewäll
kolkoturell, Ja sen kuin Hän löytää, Niin
armollans täyttä, Ja manansa makeudell.
D! Jesu sull kiitos, Nyt yhdesä liitos, S
kunnia ja plistrys ostetuildas, Sel täällä ett'
muusakin maas, Ah! lewit ain wielä, Sel'
täällä ett' siellä, Sun suloista Waldakundaas.

15. Uskowanaisen sielun kerskaus autu- destans Jesuren osallisudesa.

W. P. Jeesus kunnian krumun kandas 2c.

v. 1.

Mutuas se päivä lienee, Jong löysin Jesa-
ren, Ystävänä suloisen, Iloisembaa en mä
tien.

C 2

tienne, Koko maan pääll' mainita, Kuin ett' Jesust nautita.

v. 2.

Mailman lapset viel ei tunne, Tätä autuut ollengan, Ei myös siitä huolikka, Sentääri he myös oudorunee, Koska iloll kerstataan Siitä, ja myös puhutaan.

v. 3.

Waan mä itse koettanut, Olen kuinga suloinen, Ombi minun Jesuren', Hän on armon' sop' anut, Minun surkian orjuden, Ja mull' lahjoitt' autuden'.

v. 4.

Jääkön kaikki katowaiset, Jääkön ijät seljän taan. Kuin m^o Jesus ombi waan, Muut kaikki omat muuttowaiset, Tokk ei sielull' ilo suo, Eikä totist' lepoo tuo.

v. 5.

Pida mailma sinun omas, Pida kudas, kopias, Ilos, menos kopias; Minä Jesuren'ni huomaf', Olen ijät tydytett', Autudella rikastett'.

v. 6.

Jesures mull' rauba lienee, Eähdellinen hauskutus, Loppumatoin wirwetas, Hän myös itse minun tiennee, Tietä tasaitt' johdatta, Kaikki parhar sowitza.

v. 7.

Jos mä wäsyt, Jesus auttaa, Jos mä kiuseureta, Vienen, niin Hän wahwista, Jos mä heikkouden kautta, Vielä jostus horjahan, Niin hän auttaa nousemaan.

v. 8.

v. 8.

Murhes' Hän mun Eohdaturen, Synzii vastaan Hurkaus, Tyhmystt vastaan Wiifaus, Kaikest pahast Lunasturen, Turmiot vastaan Pyhyden, Köyhysesä Hywyden.

v. 9.

Hän on minun Päimenei, Minä hänen lambaansa, Jonga haawain turwasa, Lewon lähtää sydämeni, Ja myös makian laiturmen, Kawinn' ri sielullen.

v. 10.

Kakas Jesus auta minua, Haran fuolemaani ast', Sinus rippumaan lujan, Ettän wihdoin kiitän Sinua, Autulaten seurasa, Taitwällises kunniasa!

16. Jumalan lasten isankaikkisesta autudesta.

Ruotsista Suomeksi kääntty.

Wesitän kuin Ruotsalainengia.

v. 1.

Nyt ylös Sieluni! Rouf' ylös mullast tästä, Nienn' jalkain juureen Jumalan ja karitsan, Ja waikka silmäni, Ei sitä waloo kestä, Niin riemu huudoll' kuiteng' lähde laulamaan, Eill' ilon täyteen, Kuin taitwaas löytään, Karitsan suuriin häibiin olet ostettu, Kaikk' Taitwan kunnia, Suuresta armosta, Se on sun osas, perindös ja tawaras, Siis iloitse ja ajattele autuuttas!

v. 2.